

Και βαδίζοντας μόνον ἑμοῦ ἄν τις ἤθελεν ἶδει τὸν Βλονδῶ καὶ τὸν Μαρσέλ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Δουνκέρκης, θὰ ἐνδοίε ἀμέσως πόσον διάφοροι ἦσαν κατὰ πάντα. Παχὺς καὶ βραχὺς ὁ Βλονδῶ ἐκρεμάτο ἀπὸ τοῦ βραχίονος τοῦ κομποῦ Μαρσέλ καὶ ἐφαίνετο στιβαρὸς χωρικός αὐτὸς παρά λεπτοφρεῖ νεανία.

Ἦτο πεντηκοντούτης ὁ Βλονδῶ, ἤσυχος καὶ ὅμοιος πάντοτε πρὸς ἑαυτὸν, εὐκολοοικονόμητος τόσο, ὥστε οἱ ναῦται τοῦ προσεφέροντο πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς ὅμοιον· ὅθεν καὶ παρέβαινον οὕτως ἐνίοτε τοὺς αὐστηροὺς τῆς πειθαρχίας κανόνας. Εἶχε γεῖνει πλοίαρχος ἀπὸ ναύτου καὶ ἦτο ἤδη ἀπὸ εἴκοσιν ἐτῶν πλοίαρχος.

Ὁ Μαρσέλ Κοντοῦ ἦτο κομψός, εὐμορφος καὶ ἐκίνητος νέος. Ἡ φυσιογνωμία του ἐδείκνυε γλυκύτητα ἄμα καὶ θάρρος. Ἦτο ἄπλοῦς καὶ ἀπέριττος περὶ τὴν ἐνδυμασίαν, ἀλλὰ καθαρώτατος. Ὁ Μαρσέλ ἦτο υἱὸς γεωμέτρου· πολὺ μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἔμεινε ὀρφανὸς καὶ ἀνετράφη ὑπὸ θείας του τινας, ἤκουσε δὲ μαθήματα εἰς τὴν ναυτικὴν σχολὴν τῆς Βρέστης· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐπέδιδε πολὺ εἰς τὰ μαθηματικά, ἠναγκάσθη νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικόν.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ δύο ἄνδρες, οἵτινες ἀδελφικῶς εἰσῆρχοντο εἰς τοῦ πλουσίου ναυκλήρου τὸν οἶκον. Ἦδη ὁ Κ. Βανσαπέ περιέμενε τοὺς συνδαιτυμόνας του εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἔνθα εἶχεν ἤδη παρατεθῆ τράπεζα κεκαλυμμένη ὑπὸ λεπτοτάτης καὶ καταλευκοῦ ὀλλανδικῆς θόνης καὶ φορτωμένη ὑπὸ πλήθους ἀργυρωμάτων, διότι ἠρέσκετο νὰ ἐπιδεικνύη πολλὴν πολυτέλειαν ὁσάκις προσεκάλει τινὰ εἰς τὴν τράπεζάν του ὁ πλούσιος ναύκληρος καὶ πολὺ ἠγάπα, ὡς εἶπομεν, εἰς τοιαύτας περιστάσεις νὰ ἐλέγη τὴν καλὴν Ῥόζαν Μαρίαν ὅσῳ τὸ δυνατόν καλλίτερον ἐστολισμένην. Ἀλλὰ διὰ τί τάχα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κόρη ἐδίστασε τόσο νὰ ἐκλέξῃ ἐν μεταξὺ τῶν πολλῶν τῆς φορεμάτων; Διὰ τί τοσάκις ἐκτενίσθη καὶ ἐξεκτενίσθη καὶ τέλος ἐπεκαλέσθη τὰς συμβουλὰς τῆς Βέρθας, τῆς φρονίμου τροφου τῆς; Ἦθελε νὰ ἦνε ὠραία τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν εἶχεν ὅμως ἐν ἑαυτῇ τὸ συναίσθημα τῆς ἀληθοῦς κομψότητος, τῇ ἔλλειπεν ἰδίως τὸ συναίσθημα τῆς ἁρμονίας τῶν χρωμάτων, τῆς μουσικῆς ταύτης τοῦ βλέμματός· κατὰ τοῦτο δὲ ἐλάχιστα ἦτο ἡ Βέρθα ἁρμολογία νὰ τὴν βοηθήσῃ. Καὶ κατέβη εἰς τὸ ἐστιατόριον τόσο ποικίλη κατὰ τὰ χρώματα καὶ τόσο φορτωμένη ὑπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ὥστε ὁμοιάζε πρὸς εἰδωλὸν Ἰνδικόν. Ὁ Μαρσέλ, ἀφ' οὗ εὐγενῶς ἐχαιρέτισεν αὐτὴν, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν ὡς ἂν ἡ πλῆμμυρα ἐκείνη τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου, τοῦ κοραλλίου καὶ τῶν χρωμάτων νὰ προσέβαλλε τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ Βλονδῶ ἤνοιξε μεγάλους τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ τὴν εὖρε ὠραίαν, ἐξαισίαν. Ἀλλ' ἐκείνη συνησθάνθη οἶαν ἐντύπωσιν εἶχε κα-

μει εἰς τὸν Μαρσέλ καὶ ἐταράχθη τόσο, ὥστε δυσκόλως ἠδυνήθη νὰ γεῖνη κυρία ἑαυτῆς.

Καὶ ἀληθῶς δὲν ἦτο ἄσχημος τοῦ Βανσαπέ ἡ κόρη, ἀλλ' εἶχε τὴν χονδρὴν καλλονὴν τῶν εἰκόνων τοῦ Ῥοῦβενς. Εἶχε πρὸς τούτοις ἰσχυροτέραν τοῦ δέοντος τὴν φωνὴν καὶ ἀναρθρον καὶ χαῦνον τὸν λόγον. Ἄς προσθέσωμεν δὲ ὅτι ὀλίγιστον καιρὸν εἶχεν ἀφιέρωσει εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸν στολισμὸν τοῦ πνευματός της. Δὲν εἶχεν ἀναγνώσει εἰμὴ συνοπτικὴν τινα ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν, ἅπαξ δὲ τυχαίως ὀλίγας σελίδας τοῦ περιπαθοῦς τοῦ Σαινπιέρ ἔργου «Τὰ κατὰ Παῦλον καὶ Βιργινίαν», ὅπερ κατὰ τρόπον τόσο παραζένον τὴν εἶχε ταράξει, ὥστε ἔσπευσε νὰ κλείσῃ τὸ βιβλίον καὶ νὰ ἐξομολογηθῇ τὴν συγκίνησίν της εἰς τὸν πνευματικὸν της. Δὲν ἐγνώριζεν οὔτε τὰ τρυφερά τοῦ Θωμᾶ Μοῦρ ἄσματα, οὔτε τὰ ἐπικίνδυνα ποιήματα τοῦ Βύρωνος, οὔτε τὰ διασημότερα τῶν ἔργων τῆς γαλλικῆς μυθιοριογραφίας· καὶ ἂν τὴν ἠρώτας τί εἶνε ὁ Γκαῖτε, δὲν θὰ ἤξευρε νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ ἂν ἦνε ἄνθρωπος ἡ πόλις.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο χυδαία ἡ Ῥόζα Μαρία διότι ἡ ἀληθὴς ἀγαθότης οὐδέποτε δύναται νὰ ἦνε χυδαία, ἡ δὲ Ῥόζα Μαρία ἦτο αὐτὴ· ἡ ἀγαθότης. Πάντες ὅσοι ἐγνώριζον αὐτὴν τὴν ἠγάπων. Ὁ Βλονδῶ, ὅστις τὴν ἐγνώριζεν ἀπὸ τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἡλικίας, τὴν ἐθεώρει ὡς τὸ πρότυπον ἀνθρωπίνης τελειότητος. Ὁ Μαρσέλ ἠσθάνετο πρὸς αὐτὴν σεβασμὸν καὶ εὐγνωμοσύνην διότι ἤξευρεν ὅτι πολλάκις αὐτὴ αὐτοθελήτως εἶχε μεσολαβήσει ἵνα τῷ δῶθῃ ὁ πατήρ της ὑπηρεσίαν ὑπὸ ὅσον τὸ δυνατόν καλλιτέρους ὄρους. Ἄν ἤθελε τύχει νὰ ἦνε ὁ Μαρσέλ ὀλιγώτερον ἰδανικός ἢ νὰ ἔχῃ πλειοτέραν πείραν τοῦ κόσμου, θὰ ἐξέτιμα κάλλιον τὰ ἐξαιρετικὰ πλεονεκτήματα τῆς νεαρᾶς προστατρίας του, θὰ ἀνεγνώριζε καὶ θὰ ἐθαύμαζε τὴν ἀθωότητα, τὴν ἀφροσύσιν, τὴν ἀρετὴν της καὶ τότε. . . .

Ἄλλ' εἰς ποῖον τάχα δὲν συνέβη νὰ πλανηθῇ εἰς τὰς νεφελώδεις τρίβους τοῦ βίου, ὡς ὁ ὀδοιπόρος ὅστις ἀποπλανᾶται εἰς ἀτραπούς, ἃς τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἐπικαλύπτει, νὰ μὴ διακρίνῃ ἐν τῇ πορείᾳ του τὸ εὐνοϊκὸν φῶς ἐστίας, παρὰ τῇ ὁποίᾳ θὰ εὗρισκε σωστικὸν καταφύγιον, ἀλλὰ ν' ἀποπλανᾷ αὐτὸν ἡ ἀπατηλὴ λάμψις φωτεινοῦ τινος μετεώρου; Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος, πιστεύομεν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἡ Θεία Πρόνοια νὰ μὴ ἔθεσεν ἅπαξ τοῦλάχιστον κατὰ τὸν βίον του πρόσωπον, ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν καταστήσῃ εὐτυχῆ· πολλοὶ ὅμως δὲν τὸ βλέπουν τὸ πρόσωπον τοῦτο, καὶ ἂν τὸ ἐλέπωσι ἀποτυφλοῦνται ἐκόντες καὶ τρέπονται πρὸς ἄλλα.

Πλὴν τῶν δύο ναυτικῶν ὁ Κ. Βανσαπέ εἶχε προσκαλέσει εἰς τὴν τράπεζάν του καὶ φίλον τοῦ τινος τραπεζίτην μετὰ τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ἦτο τῆς αὐτῆς μετὰ τὴν Ῥόζαν Μαρίαν ἡλικίας.

νοικτὸν, κόμην μαύρην καὶ λεῖαν, γένειον ἀραιὸν, καστάνοχρους ὀφθαλμούς, ῥίνα πλατεῖαν, χεῖλη παχέα· τὸ ἀνάστημά των εἶναι ἀνάλογον, καὶ ὅμοιον τοῦ τῶν Εὐρωπαίων. Ὡς πολλαὶ ἄγριαι φυλαὶ, οὕτω καὶ οἱ Νικοθάριοι παραμορφώνουν τὰ σώματά των, πλατύνοντες τὸ κρανίον τῶν νηπίων, τρυπῶντες τὰ ὠτά των, τὰ χεῖλη, τὴν ῥίνα διὰ ξύλων, πανίων, βέλων καὶ κεκαυμένων φυσικίων.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν νήσων εἶναι πολὺ ἀραιός. Πλούτη καὶ κτήσεις εἶναι τι σπάνιον. Θεωρεῖται πλούσιος ἄνθρωπος ὁ ἔχων 400 ρουπίνας (1 ρουπίνα δρ. 2.60), ὁ ἔχων πολλοὺς χοίρους, πολλοὺς κοκοφοίνικας καὶ πολλὰ τέκνα.

Ἄξιοπερίεργος εἶναι ἡ ὀλιγοτεχνία· πλεῖστα ὄσκι οἰκογένεια δὲν ἔχουν κανὲν τέκνον, ἄλλαι δὲ μόνον ἢ τὸ πολὺ τρία. Οἰκογένεια ἔχουσα τέσσαρα τέκνα εἶναι τι σπανιώτατον. Ὀλιγώτερα εἶναι τὰ θήλας ἢ τὰ ἄρβενα· διὸ καὶ ἐν ταῖς νήσοις ταῦταις πολλὸν πλεόν ἐκτιμᾶται ἡ γυνὴ ἢ παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς. Πολυανδρία ὅπως ὑπάρχει ἐν τῇ νήσῳ Σεϋλάνη, δὲν ὑπάρχει ἐν ταῖς Νικοθαρίαις, ἡ δὲ πολυγαμία εἶναι τι φυσικῶς ἀδύνατον.

Ἡ σωματικὴ ἀνάπτυξις γίνεται πρώτῳ εἰς κόρην ὑπανδρεύονται μεταξὺ τοῦ 13^{ου} καὶ τοῦ 15^{ου} ἔτους τῆς ἡλικίας των· ὁ γάμος δὲν γίνεται διὰ διαπραγματεύσεως, ἀλλὰ δι' ἔρωτος καὶ συμπαιθείας. Ἡ προῖξ τῶν γυναικῶν σύγκριται συνήθως ἐκ χείρων, καὶ κοκοφοινίκων. Παράδοξως πως ὅμως δὲν εἶναι ἡ γυνὴ ἡ μεταβαίνουσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ὁ ἀνὴρ μετοικεῖ εἰς τὴν καλύβην τῶν γονέων τῆς νύμφης. Διὸ καὶ οἱ γονεῖς, οἱ ἔχοντες μόνον υἱοὺς, βλέπουσι βαθμηδὸν τὴν καλύβην των ἐρημουμένην, ἐν ᾗ τοῦναντίον ὁ πατὴρ πολλῶν θυγατέρων βλέπει αὐξάνοντα καθ' ἑκάστην τὸν κύκλον τῶν φιλιτάτων του.

Πλήρης ἐλευθερία δίδεται εἰς τὴν γυναῖκα· μήτε κρύπτεται ἐν γυναικωνίτῃ μήτε καλύπτει τὸ πρόσωπόν της· περιφέρεται, ὡς ὁ ἀνὴρ, ἐλευθέρως πανταχοῦ καὶ ἀγαπᾶται πολὺ παρὰ τῶν τέκνων της. Ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρός, ἡ γυνὴ γίνεται κυρία τῆς οἰκίας. Συγκινητικὴ ὄντως εἶναι τῆς ἐγκύου γυναικὸς ἡ περιποίησις· τόσον αὐτὴ ὅσον καὶ ὁ σύζυγός της ἀπαλλάττονται ἀπὸ πάσης ἐργασίας· αἱ ἡμέραι των ὅλαι εἶναι ἐορτάσιμοι, καθ' ἃς ἐπισκέπτονται τοὺς συγγενεῖς των· ὅπου ἐμφανίζονται ἐπικρατεῖ χαρὰ, πρὸς τιμὴν αὐτῶν σφάζεται ὁ παχύτερος χοῖρος, καὶ συνήθως προσκαλεῖται ἡ γυνὴ νὰ σπείρη ἰδίαις χερσὶ σπόρους εἰς τοὺς κήπους· ὑπάρχει ἡ ἰδέα ὅτι ὁ σπόρος οὗτος, ὁ διὰ χειρὸς ἐγκύου γυναικὸς σπειρόμενος, ἰδιαίτερον θὰ ἔχη εὐφορίαν.

Πάντα ταῦτα ἐκπηγάζουσιν ἐκ τῆς μεγάλης ἀγάπης, ἣν τρέφουσιν οἱ Νικοθάριοι πρὸς τὰ

τέκνα· αὐτὰ θεωροῦσι τὸν ὑψιστὸν τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν.

Εἰς τὰς καλύβας των δέχονται μετὰ μεγίστης προθυμίας οὐ μόνον συγγενικά τέκνα, ἔχοντα ἀνάγκην περιθάλψεως, ἀλλὰ καὶ ὅλως ξένα παιδιά, ἐνίοτε δὲ μικροὺς μαύρους ναυαγοὺς, ἐρρίμμένους ἀπόρους καὶ ἐλεεινοὺς εἰς τὰ παράλια των.

Ὁ Εὐρωπαῖος, ὁ βλέπων τὴν ἀτελῆ αὐτῶν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν περὶ τὴν σχέσιν τῶν δύο φύλων, ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὰ ἦθη αὐτῶν εἶναι ἀρκούντως ἐλεύθερα. Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει· καὶ σπανιώτατον φαινόμενον παρὰ τοῖς Νικοθαρίοις εἶναι ἄπιστος γυνή. Συχνότερα εἶναι παρ' αὐτοῖς τὰ διαζύγια συνεπέα διχονοίας. Ὅταν δὲ τὸ ἐν τῶν διαζευχθέντων μερῶν συνάψῃ νέον γάμον, τὰ τέκνα τοῦ πρώτου γάμου δὲν μεταβαίνουνσι παρὰ τῷ γέῳ ἀνδρογύνῳ, ἀλλὰ παραδίδονται εἰς συγγενεῖς.

Ὅλως πρωτότυπον εἶναι τὸ πολίτευμά των. Παρ' αὐτοῖς δὲν ὑπάρχει ἡγεμονία καὶ ὑπήκοος κατὰ τὴν ἔννοιαν ἡμῶν.

Ἐν πολλοῖς χωρίοις εὐρίσκονται ἀρχηγοὶ τινες, φέροντες ὀνόματα διάσημα· οἷον Νέλσων, Ἴόνσων, Λούδων. Ἄλλ' οὗτοι εἶναι προῖόν Ἀγγλικὸν καὶ χρησιμεύουσι ὡς μεστῆται τρόπον τινὰ μεταξὺ τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν ἐντοπίων.

Γνωρίζουσι δὲ οὗτοι τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν καὶ εἶναι ἀνθρωποὶ νοήμονες, ἐπωφελοῦμενοι τῆς θέσεώς των πρὸς τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον. Εἰς τούτων, Λούδων ὀνόματι, ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου Μαλάκκας, ἦτο υἱὸς ναυαγοῦ Ἀφρικανοῦ καὶ εἶχε τὰ χεῖλη παχέα καὶ τὴν κόμην δάσειαν. Ἐθεωρεῖτο ἐν τῷ χωρίῳ αὐτοῦ ἀνὴρ πλούσιος καὶ ἱερέυς· ἔμπειρος δὲ καὶ περὶ τὴν ἰατρικὴν. Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἰργάζετο ὡς οἱ λοιποὶ ἄνδρες, ἐκαλλιέργει τοὺς ἀγροὺς ἰδίαις χερσὶ καὶ ἐν γένει ἐξετέλει ἔργα χειρώναντος ἀγογγύστως καὶ ἄνευ τινὸς ὑπερηφανίας. Ἐνώπιον Εὐρωπαίων εὐχαριστεῖτο νὰ φορῇ εἰδὸς τι στολῆς, κεκοσμημένης διὰ φαντασιωδῶν παρασῆμων, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἐφόρει πῖλον ὑψηλὸν εὐρωπαϊκόν, πλήρη λίπους καὶ κηλίδων.

Ἀστυνομία δὲν ὑπάρχει· διότι οἱ Νικοθάριοι ὡς ἐκ τοῦ ἡπίου αὐτῶν χαρακτῆρος οὐδεμίαν ἀνάγκην αὐτῆς ἔχουσι· μήτε κλέπτουσι ποτε, μήτε φονεύουσι, μήτε ψεύδονται· τιμῶσι δὲ τοὺς πρεσβυτέρους των· ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ τηροῦσι τὰς δέκα ἐντολάς, ἃς ἐντελῶς ἀγνοοῦσι, κάλλιον ἡμῶν, τῶν γινωσκόντων αὐτάς.

Περιηγητῆς τις, ἐρωτήσας Νικοθάριον, πῶς θὰ ἐτιμωρεῖτο ἐν τῇ χώρᾳ του ἐγκλημα, ἀπάντησεν ἀφελῶς· Ἡμεῖς δὲν ἐγκληματοῦμεν, εἴμεθα ὅλοι καλοὶ ἄνθρωποι· εἰς τὰς χώρας σας ὅμως πρέπει νὰ ἦναι πολλοὶ κακοὶ ἄνθρωποι· διότι πρὸς τί ἄλλο θὰ εἴχετε τόσα κανόνια καὶ

ἐπιτηδεύτης· καὶ Εὐρωπαῖοι δοκιμάσαντες τοῦτο ἀπέτυχον.

Εὐεργετικὸς ὡς καὶ ὁ κοκοφοίνιξ εἶναι καὶ ὁ πάνδανος, φυτὸν, τὸ ὁποῖον παρέχει τοῖς Νικοβαρίοις τὸν ἄρτον. Τὸ δένδρον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐν μεγίστῃ ἀφθονίᾳ φέεται εἰς τὰς Νικοβαρίας νήσους, ἔχει ὅλως ἰδιαίτερον καὶ πρωτότυπον τὸ σχῆμα.

Ἐπὶ βάσεως ἐνκερίων ριζῶν, αἵτινες φαίνονται μακρόθεν ὡς σύμπλεγμα μεγάλων πασσάλων, ἐπικάθηται λεπτὸς κορμὸς, ὅστις εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ φέρει ἀλλόκοτον σύμπλεγμα κλάδων μετὰ μακρῶν λεπιδομόρφων φύλλων καὶ ἐπιμήκων καρπῶν.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν οἰκιῶν των· εἶναι αἱ οἰκίαι αὐταί, ὡς αἱ κατοικίαι τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων, ἐκτισμέναι ἐπὶ πασσάλων παρὰ τὴν θάλασσαν, τὸ μὲν ὅπως μὴ ὦσιν ἐκτεθειμέναι εἰς τοὺς κινδύνους τῶν πλημμυρούντων κυμάτων, τὸ δὲ ὅπως ἀποφεύγωσιν οἱ ἄνθρωποι τὰ μιάσματα τοῦ ἐδάφους, τὰ γεννῶντα τοὺς πυρετούς. Περὶ προφυλάξεως ἀπὸ ἄγρια θηρία δὲν σκέπτονται, διότι αἱ νήσοί των εἶναι ἐντελῶς ἀπηλλαγμέναι τούτων. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πυρετῶν ἐκτίσαν καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι τὰς οἰκίας των ἐπὶ πασσάλων κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐγχωρίων.

Αἱ καλύβαι τῶν ἐγχωρίων εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρογγύλαι, καὶ κεῖνται δέκα περίπου πόδας ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. Ἀπέναντι τῆς εἰσόδου εἰς τὸ βᾶθος κεῖται ἡ ἐστία, ἣτις ὅμως δὲν ἔχει καπνοδόχον· διὸ καὶ ὅλαι αἱ καλύβαι εἶναι ἐσωτερικῶς μελαναὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ. Ἄνωθεν τῆς ἐστίας κρέμανται οἱ ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ πάνδανου ζυμωμένοι ἄρτοι πρὸς ξήρανσιν, ὡς καὶ τὰ ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν κοκοφοινίκων ἀγχεῖα· ἀριστερᾷ εὐρίσκειται τὸ εἰκονοστάσιον, ὅπως τὸ περιεγράψαμεν ἀνωτέρω, δεξιᾷ δὲ μία ἢ περισσότεραι ξύλινοι μορφαί. Δόρατα, μάχαιραι καὶ τὰ οἰκιακὰ σκεύη εἶναι ἀνηρητημένα πλησίον τῆς εἰσόδου. Ἐξαιρέσει τοῦ καπνοῦ τὰ ξίς καὶ καθαριότης ἀρκετὴ ἐπικρατεῖ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν μικρῶν τούτων οἰκίσκων. Κάτωθεν τῆς θολωτῆς στέγης ὑπάρχει εἶδος ἀποθήκης (σορίτας), ἔνθα ἐναποτίθενται τὰ τρόφιμα.

Τὰ χωρία δὲν εἶναι μεγάλα· μόλις μετροῦσι 16 καλύβας. Τὰ μέρη τῆς παραλίας, τὰ ὁποῖα ἔνεκα τῶν ὑφάλων εἶναι ἐπικίνδυνα διὰ τὰς λέμβους, σημειοῦνται δι' ὑψηλῶν ἰστῶν ἐμπεπηγμένων ἐντὸς τῆς θαλάσσης.

Αἱ λέμβοι τῶν Νικοβαρίων εἶναι κορμοὶ δένδρων ἐσκαμμένοι διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ πελέκως· τὸ μῆκος αὐτῶν εἶναι πλέον τῶν 20 ποδῶν· τὸ δὲ πλάτος των οὐδέποτε μεγαλείτερον τῶν δύο ποδῶν. Τὰ κωπία εἶναι μικρὰ καὶ κομψότατα εἰργασμένα. Αἱ λέμβοι αὐταὶ εἶναι τό-

σον ἐλαφραὶ, ὥστε συχνάκις μετακομίζονται διὰ ξηρᾶς ὑπὸ δύο μόνον ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους τῆς νήσου εἰς τὸ ἄλλο. Ἐν καιρῷ τῆς ἀμπώτιδος τὰ ὕδατα ἀποσύρονται τόσον πολὺ, ὥστε εὐρωπαϊκὴ λέμβος μόλις εἰς 500 βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς παραλίας φθάνει· αἰάβαθεῖς τῶν ἐγχωρίων λέμβοι φθάνουσιν ἀπροσκόπτως μέχρι τῆς παραλίας.

Ἡ ἐνδυμασία τῶν Νικοβαρίων εἶναι ἀτελεστάτη. Κάλυμμα περὶ τὴν ὄσφυν εἶναι τὸ μόνον σχεδὸν ἐνδυμᾶ των. Τῶν γυναικῶν τὸ κάλυμμα εἶναι πλατύτερον τοῦ τῶν ἀνδρῶν. Ἀγαπῶσιν ὅμως εἰς ὑπερβολὴν τὴν εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν, καὶ πολλάκις ἔνεκα τῆς μανίας των ταύτης συνέβησαν κομικώταται σκηναί, ἅμα ἠγγέλλετο ἡ ἐμφάνισις Εὐρωπαίων· ὁ μὲν ἐξήρχετο γυμνὸς φορῶν μόνον ὑψηλὸν εὐρωπαϊκὸν πῖλον, ὁ δὲ μόνον φράκον, ἄλλος πάλιν μὲ μόνως περικνημίδας· ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ γυναῖκες φοροῦσαι ὅλως εὐρωπαϊκὴν ἐνδυμασίαν.

Ὁ βίος τῶν ἐγχωρίων εἶναι συνήθως βραχύς. Ὅταν ἀποθάνῃ ἀνὴρ, θάπτεται πλησίον τοῦ χωρίου, ἐπὶ δὲ τοῦ τάφου συντρίβονται παρὰ τῶν συγγενῶν τὰ δόρατα καὶ τὰ οἰκιακὰ σκεύη τοῦ ἀποθανόντος, καὶ τὰ συντρίμματα συσσωρεύονται ἐπὶ τοῦ τάφου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐμπήγνυται πάσσαλος, ἔνθα ἀναρτῶνται ῥάκη ἐκ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ ἀποθιώσαντος. Τρεῖς μῆνας δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἐκθάπτεται τὸ σῶμα, καὶ ἡ πλησιεστέρα τῶν συγγενῶν γυναικῶν αὐτοῦ πίπτει θρηνοῦσα καὶ κλαίουσα ἐπὶ τοῦ πτώματος καὶ τίλλει τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της. Μεθ' ὃ θάπτεται ἐκ δευτέρου ὁ νεκρός. Τὸ πένθος διαρκεῖ ἐπὶ δύο μῆνας, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μήτε τραγοῦδια, μήτε χοροὶ ἐπιτρέπονται ἐν τῷ χωρίῳ· οὐδεὶς χοῖρος σφάζεται· καὶ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς φυλάττουσιν ἐντελεθρῶν ἀποχὴν καὶ ρουμίου καὶ τοῦ καπνοῦ αὐτοῦ, θν καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καθ' ὑπερβολὴν καπνίζουσι.

Μεταξὺ τῶν τοσούτων προτερημάτων τῶν ἀποκεντρῶν τούτων νησιδίων ὑπάρχει ἐν φοβερὸν κακὸν, οἱ πυρετοί. Τὸ μίasma τοῦτο ἀναπτύσσεται ἐκ τῶν μεγάλων ἐλῶν τῶν παρὰ τὴν παραλίαν. Οὐδεὶς σχεδὸν ἀποφεύγει τὸ μίasma καὶ πρὸ πάντων προσβάλλονται οἱ ξένοι. Καὶ αὐτοὶ οἱ χοῖροι καὶ οἱ κύνες προσβάλλονται ὑπὸ τῶν πυρετῶν τούτων. Ἐκ τῶν 250 καταδίκων κατὰ κείνους συνήθως 50 πυρέσσοντες.

Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐπροσπάθησε μετὰ πολλῆς ἐπιμονῆς νὰ καταστρέψῃ τὰς ἐν ταῖς νήσοις ταύταις ἐστίας τοῦ μιάσματος, ὅπως κατώρθωσε τοῦτο ἐν Σιγγαπόρῃ, ἐν Πενάγγῃ καὶ ἀλλαχοῦ. Ἐνταῦθα ὅμως ἄνευ ἀποτελέσματος· διὸ καὶ ἐσχάτως ἀπεφάσισε νὰ καταργήσῃ πάλιν τὰς φυλακὰς ἐν ταῖς Νικοβαρίαις νήσοις, καὶ ν' ἀφήσῃ ἐν αὐταῖς μόνον μικρὸν στρατιωτικὸν